

1 Nov. 1919.

No. 21.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En dit is de wil desgenen die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die den Zoon aanschouwt en in Hem geloofft, het eeuwige leven hebbe, en ik zal hem opwekken ten ulterste dage.

(Joh. 6 : 40).

Voortdurende Openbaring.

Door F. D. RICHARDS.

De orthodoxe kerken onzer dagen verdedigen zich met de bewering dat openbaring niet meer noodig is en dat door de aloude geschriften geen openbaring meer wordt toegelaten; en verder, dat zij, die aanspraak durven maken op huidige openbaring, zichzelf blootstellen aan al de plagen, geschreven in het boek der Openbaringen van Johannes. Met deze ideën, door hunne ouders en geestelijken hen van hunne jeugd af aan ingeprent, hoe eerlijk en rein van hart zij ook mogen zijn, kunnen zij niet gelooven in de goddelijkheid van het Boek van Mormon, of in eenig andere moderne openbaring, tenzij zij de dwaling van deze verkeerde denkbeelden inzien. Vandaar dat de noodzakelijkheid van huidige openbaring het eerste punt is, waarop eerlijke onderzoekers moeten worden bevredigd, alvorens zij onvoorwaardelijk de groote waarheden kunnen gelooven, welke komen zouden in de volheid der tijden.

Het feit, dat geen enkele leerstelling van het Evangelie zoo volkomen in den Bijbel is verklaard dat allen haar goed en op gelijke manier begrijpen, is een der sterkste redenen voor de noodzakelijkheid van tegenwoordige openbaring. Doch daar geen reden, hoe sterk ook, voldoende kan zijn, indien het verboden is door het Woord van God, willen wij onderzoeken of er werkelijk eenig verbod in het Woord van God bestaat betreffende het opnieuw bekend maken van Zijn wil aan de menschen. De schriftuur, welke het sterkst hiervan getuigt, wordt gevonden in Openb. 22:18. „Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn.” Welk boek wordt hier bedoeld, waaraan men niets zou toevoegen? Was het de Bijbel? Neen, want ten dien tijde bestond

er zulk een boek niet als de Bijbel, noch na vele jaren nadat dit verbod was gegeven. Eenige van de brieven der Apostelen, nu vervat in het Nieuwe Testament, waren verspreid onder al de kerken van Azië en Palestina, terwijl anderen nog niet geschreven waren, zoodat het niet den Bijbel kan zijn, die bedoeld wordt door Johannes, toen hij zeide: „Wie toevoegt aan de woorden dezès boeks,” etc., maar het moet dat bijzondere boek geweest zijn, de Openbaringen, waaraan hij toen bezig was, dat in het verbod wordt genoemd.

Indien het mogelijk was dat de Heer besloten had dat er geen schriftuur meer zou gegeven worden na het boek der Openbaringen, dan moet het Evangelie van Johannes worden verworpen, omdat het verscheidene jaren na de Openbaring is geschreven, en Johannes zou gestraft worden met al de plagen welke zijn geschreven in dat boek, door hem er aan verbonden, want zijn Evangelie is geschreven na de Openbaring; doch het feit dat hij zijn Evangelie naderhand schreef, is een voldoende bewijs dat er niet bedoeld wordt dat er geen openbaring meer zou zijn, of dat de Heer geen groote dingen meer zou doen op aarde, doch alleen het verbod iets aan die bijzondere openbaring toe te voegen.

Hetzelfde kan worden gezegd van 's Heeren bevel aan Israël door Mozes, in Deut. 4:2: „Gij zult tot dit woord, dat ik U gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen,” etc. Het is klaarblijkelijk dat de Heere hiermee een toevoeging verbod aan de wet alleen en niet alle andere profetiën, want indien wel, alle profetiën van het Oude Testament, zoowel als van het Nieuwe Testament, zouden verboden zijn en niemand met gezond verstand kan zulks beweren.

Zoo verre waren Mozes en Johannes van het begrip dat scholen, professors en christenen van den tegenwoordigen tijd hebben van het niet meer noodig zijn van openbaringen en profetiën, dat Mozes zeide dat hij „wilde dat al het volk des Heeren profeten waren” en profeteerde zelf dat de Heer een profet zou verwekken, hiermede Christus bedoelende; en Johannes, acht of tien jaar na de Openbaringen schreef zijn Evangelie, geen reden wetende waarom hij het niet zou doen, want in Openbaringen 10:11 leest men: „Gij moet wederom profeteeren voor vele volken, en natiën, en talen en koningen”. Wij leeren hieruit dat Mozes en Johannes, den weg vrij beschouwden voor nog meer openbaringen en profetiën, hetwelk inderdaad zoo was en heden is en altijd zijn zal.

De Bijbel is vol van beloften van openbaringen, profetiën, visioenen en wonderen, welke in lateren tijd zouden worden vervuld. Jezus zeide in Matt. 24:14: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” Paulus, het groote werk der laatste dagen overdenkende, schreef aan de Efeziërs 1:10: „Om in de be-

deeling van de volheid der tijden, wederom alles tot een te vergaderen in Christus, beide dat in den Hemel is, en dat op de aarde is." Ook Johannes, in de vermaarde Openbaring, waarvan de christenen gelooven dat zij andere openbaringen verbiedt, in het 14e hoofdstuk, vers 6, leert dat een anderen engel zou komen, „hebbende het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk" en dit zou niet gebeuren in zijne dagen, noch in eenig voorafgaanden tijd, maar zooals geschreven staat in het 1e vers van het 4e hoofdstuk „hetwelk hierna zijn zal", blijkbaar zinspelende op den tijd waarin wij leven.

Uit het voorgaande bemerken wij duidelijk dat inplaats van tegen nieuwere openbaring te prediken, deze groote profeten en apostelen, allen leerden dat er openbaringen zouden zijn, bediening van engelen en een herstelling van het Evangelie van het koninkrijk van God, welk koninkrijk nu gevestigd is en het Evangelie ervan wordt gepredikt aan de natiën der aarde; en een van de grootste hinderpalen tegen welke de ouderlingen der Kerk hebben te strijden is de algemeene opinie dat de canon der Schriften vol is en dat er geen nieuwe openbaring meer zijn kan. Een ander verondersteld bezwaar bevat Paulus' woorden aan Timotheus, 2e brief, hoofdstuk 3 vers 15: „En dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid". Laat ons zien hoe de wet van Mozes en de profeten van het oude Testament, welke de Schriftuur waren die Timotheus had gekend van zijn jeugd af, hem wijs konden maken tot zaligheid. Eenvoudig door hem aan te toonen dat Christus zou komen, en door zijn aandacht te vestigen op de nieuwe bedeeling. Zekerlijk konden de Schriften Timotheus niet doopen voor de kwijtschelding van zijn zonden, noch op hem de gave des Heiligen Geestes bevestigen door het opleggen der handen. Zij konden alleen voor hem zijn een „zeker woord van profetie", welke hij en alle anderen die naar waarheid zoeken, goed zouden doen zich te herinneren tot „de dageraad en de ochtendster in hunne harten verrijst." Indien werkelijk, als Christenen, allen gelooven, dat het Oude Testament in staat was Timotheus te redden, zou het ons evengoed redden. Wat zou dan het nut zijn van de geschriften van Paulus en de andere Apostelen, welke nu als even goede schrifturen worden beschouwd en zelfs beter dan die van Timotheus? Neem welk gezichtspunt ge wilt van den Bijbel, voor de stelling dat er geen openbaring meer zijn kan, het werpt aan alle kanten ongerijmdheid uit. Een dergelijke meening is er niet in vervat; integendeel, het boek vloeit over van voorspellingen en beloften van nog meer openbaringen, de meest besliste en uitgebreide, welke worden vervuld en nog zullen vervuld worden. Hebbende aangetoond dat er in den Bijbel geen reden te vinden is waardoor nieuwe openbaringen worden verworpen, zou ik

er bij alle lezers op aan willen dringen, en speciaal bij hen, die van tijd tot tijd worden uitgezonden het Evangelie te prediken, dat zij vlijtig zoeken naar kennis van God, hetwelk door geloof wordt verkregen, door inspiratie van den Heiligen Geest en de studie van de Schriften, vervat in den Bijbel, het Boek van Mormon, Leer en Verbonden, en andere goede boeken, totdat zij, als de welonderlegde geleerde, gemakkelijk in staat zijn een reden te geven voor de hoop die in hen is; en niet omdat het in boeken geschreven staat maar omdat het aan u gegeven is te verstaan en gij verplicht zijt het aan anderen te getuigen, door de volmacht van het heilig Priesterschap en de macht van den Heiligen Geest. Daarom, zoo als het aan ons is opgedragen, geven wij het aan U, opdat ge moogt gelooven en onderwijzen de belangrijkheid van voortdurende openbaring.

JAN DE GRAAF.

Brieven uit Zoutmeêrstad.

Een roerende rouwdienst.

„For life must come and life must go”.

„Het leven toch, ach komt en gaat . . . ” Die woorden willen maar niet uit mijn gedachten sinds ik verleden Zondag (14 Sept.) de treffende rouwdienst over het stoffelijk overschot van Willem Wetter bijwoonde. Willem was een voorbeeldige jonge man, die 2 November a.s. negentien jaar worden zou. Hij had in het vaderland het Evangelie omhelsd en was zijn ouders vooruitgegaan: de pionier der familie. Blijmoedig blikte hij een beloftevollen toekomst in, totdat plotseling een kwaadaardige nierziekte alles den bodem inslaat. Alles? Neen, Goddank niet. Zielen als die van den afgestorvene leven vóórt, in beide beteekenissen van het woord: letterlijk als verder-ontplooiende geestenginds, èn in bezielende nagedachtenis onder hen die achterbleven.

Laat mij u doen beluisteren wat zangers dien dag zongen en sprekers spraken, terwijl het ontzielde lichaam daar als te slapen lag in een weelde van levende bloemen. Hoort! het koor der Hollanders: „In den hemel is rust.” Harmonisch, vol geloofsverzekerdheid. Rust, niet der ledematen, maar zoete, zonnige, zalige zielsrust. Ouderling B. Postma gaat voor in 't gebed. Volgen de sprekers.

MARTINUS GROEN. — Broeder Wetter, de vader van den overledene, is mijn vriend. Twee weken geleden trof mij een zwaren slag, toen mijn zoon plotseling noodlottig om het leven kwam. Nu wordt br. Wetter getroffen, hij, wien ik het Evangelie verkondigd heb. De vader heeft het verlangen, hierheen te komen. Willem ging vooruit, als pionier, is nu pionier naar de andere zijde. Elk sterfgeval is een roepstem tot ons. Willem, weet ik, is behouden; hij heeft zijn loopbaan wèl voleindigd.

M. VUYK. — Ik heb in mijn gedachten het opschrift op het lijkgesteente der in Groningen begraven zendingen:

Hier rust uw aardkleed, heilgezanten.
 In 't geestenoord
 Blijft gij met hemelvolmacht planten
 Het levenswoord.

Willem was mijn beste vriend, was eerlijk, oprecht, kuisch, te oprecht om te kunnen gelooven in onoprechtheid. Wat een behoefte is er aan edele jongens als hij. Gisteravond veertien dagen geleden zeide hij: Ik ben bereid te gaan, zoo het noodig is. Hij heeft zich rein en onbesmet gehouden.

A. VAN TUSSENBROEK. — Ik ken de familie. Als ik, toen ik de leiding had van het huisbezoek op Feyenoord, broeder Wetter vroeg of hij gewillig was mee te gaan, weigerde hij nooit. De Wetters zijn trouwe tiendbetalers. Willem, sinds hij hier kwam, was altijd gewillig goeden raad op te volgen. 'k Heb den laatsten nacht bij hem opgezeten, heb hem geen klacht hooren uiten. Welgelukzalig zij, die als hij den wil des Heeren doen.

Een solo in het Engelsch, gevoelvol gezongen door Gijsbertus van Tusschenbroek, wisselt het spreken af. Ik kan niet nalaten dat lied hier te vertalen:

'k Weet niet vandaag, hoe gauw
 misschien
 Ik zal ontvlieden 't aardsch ge-
 druisch;
 'k Weet niet hoe gauw: ik kan
 niet zien
 Den ingang tot het Hemelhuis.
 En toch is 't beter zóó, o ja!
 Vliegt niet de tijd als pijl nooit
 vloog?
 Doch ik versta, wanneer ik ga,
 Dat 'k Hem zal zien van oog
 tot oog!
 Ja, 'k zal Hem zien daar ginds
 omhoog,
 En bij mijn dierbren wezen, weer!
 Ja, 'k zal Hem zien van oog
 tot oog,
 En bij Hem wezen immermeer!

Het leven toch, ach, komt en gaat,
 Het sneeuwkleed wijkt voor
 bloemgewaad;
 En, zij gemengd hier elk geneugt,
 De smart, neen, háált niet bij de
 vreugd.
 't Maakt geen verschil, een paar
 jaar moog',
 Of dat het spoedig wezen moog',
 Want ik versta, wanneer ik ga,
 Dat 'k Hem zal zien van oog
 tot oog!
 Ja, 'k zal Hem zien daar ginds
 omhoog,
 'En bij mijn dierbren wezen, weer!
 Ja, 'k zal Hem zien van oog
 tot oog,
 En bij Hem wezen immermeer!

WM. DALEBOUT. — Br. Vuyk had dezelfde gedachten, die mij bezigielden. Op hetzelfde kerkhof te Groningen, waar men het door hem genoemde grafschrift lezen kan, bevindt zich een ander op de groeve van een predikant — „in leven predikant”, staat er. Welk een tegenstelling! Ik was zeer goed bekend met onzen overledene, die niet langer een jongen was, maar een jongeman. 'k Heb onvergetelijke uren doorgebracht bij de familie te Rotterdam. Altijd had men vragen betreffende den Bijbel of het Boek van Mormon. Op al mijn reizen heb ik geen betere menschen ontmoet.

FRANK I. KOOYMAN. — In een Rijmpreekje schreef ik dezer dagen:

Wat koninklijke geesten zijn er
Met werkmanskleeren an,
Waarbij zich menigeen in fijner
Gewaad niet meten kan.
Daar zijn op aarde edellieden,
Wier stamboom God s'lechts kent,
Die aan de zonde weerstand
bieden,
Waar ook de Heer hen zendt.

Het menschlijk oog miskent hun
waarde,
Waardeert hen bijna nooit.
Toch zijn die zielen 't zout der
aarde,
Door Hooger Hand gestrooid
In 't grooter deel van Adams
Kindren;
En waar zoo'n korrel viel,
Wie zal haar werking daar ver-
hindren? —
De doode was zó'n ziel!

LE GRAND RICHARDS. — Sommige mijner dierbaarste vrienden zijn Hollanders. Ik heb aan de nu getroffen familie indertijd het Evangelie verkondigd, nadat Br. Groen daarmee aangevangen was. Willem was mij lief. O, dat broeder en zuster Wetter zien konden hoeveel belangstelling hier getoond wordt vandaag: deze opkomst en deze bloemenpracht! Het Evangelie heeft den prikkel des doods weggenomen. Wel is de dood een treurige scheiding, maar wat heerlijke beloften zijn ons gemaakt. Schatten wachten ons in 't verschiet, die geen oog gezien heeft.

Al het gesprokene was in de Hollandsche taal, met uitzondering van Bisschop Richards toespraak, die in het Engelsch gegeven werd. Tevens spraken Bisschop Woodruff en diens raadgever Cannon enkele woorden in het Engelsch, getuigenis gevende van den voorbeeldigen levenswandel van den zoo vroeg ontslapene.

Het koor zingt welluidend: *Shall I receive a welcome home?* — ontvang ik straks een welkom thuis? Ouderling Wm. J. de Brij dankt. Op het graf zingt het koor nogmaals en Ouderling B. Tiemersma wijdt de groeve toe.

K.

Rijmpreekjes.

No. 27. Gods Edellieden.

Een grijsaard overtrad m'n drempel: een eerbiedwaardig man. Op heel zijn wezen lag het stempel, 't herkenningsteeken van een moeizaam, ingespannen leven, één grooten, langen strijd, één onverdroten opwaarts streven, elk struikelblok ten spijt.

Hij was een oude Rotterdammer — vertelde van voorheen, van blijde dagen, en toen kwam er meer glans in 't oog, het scheen hem heelemaal weer jong te maken; hij ging weer alles door: zijn eerste zondepadverzaken voor rechter, beter spoor.

Merkwaardig mensch, die man. Gekomen uit volkskring, ruw en rauw, heeft hij de Waarheid aangenomen, niet onbedacht en gauw;

hij had de kosten wèlberekend, gaf héél zijn hart, zijn àl; en wat hem zoo bijzonder teekent: trots héél véél, stond hij pal.

Hij ging door tegenspoed en lijden, zeer veel beproeving heen. Maar 't Werk waaraan hij zich mocht wijden, werd dat verzaakt? O, neen! Als 't goud in 't smeltvuur van de smeden, gezuiverd meer en meer, werd hij getoetst door moeilijkheden, gelouterd door den Heer.

Hoe vaak mocht ik dien man beluistren, weleer, op Holland's grond, dat tot mij kwam een heilig fluistren, dat daar een Godsman stond! Wat deerde 't dat somtijds een phrase, min keurig, hem ontviel; wat dichtergeest, hij, in extase, wat fijnbesnaarde ziel!

Wat koninklijke geesten zijn er met werkmanskleeren ân, waarbij zich menigeeen in fijner gewaad niet meten kan. Daar zijn rondom ons edellieden, wier stamboom God slechts kent, die aan de zonde weerstand bieden, wáár ook de Heer hen zendt.

Het menschlijk oog miskent hun waarde, doorgrondt hen bijna nooit. Toch zijn die zielen 't zout der aarde, door Hooger Hand gestrooid in 't grooter deel van Adams kinderen; en waar zoo'n korrel viel, wie zal haar werking daar verhinderen? — M'n grijsaard is zóó'n ziel!

Zijn naam? Als ik dien naam zou geven, waart ge tevreden dan? Mijn hoop is dat gij na zult leven het voorbeeld van den man. Misschien ga 'k later méér verhalen — 't preekslot moet nú verstrekt: Gods adel schuilt bij alle talen. Hebt gij hem ooit ontdekt?

FRANK I. KOOYMAN.

Afscheidsgroet.

Mijn geliefde Broeders en Zusters.

Nog een laatste woord tot afscheid, nog een vaarwelgroet. 't Is mij wonderlijk te moede, nu ik aan boord van de „Nieuw-Amsterdam" sta om de reis naar Amerika aan te vangen. Niet dat ik spijt heb, niet dat ik zou willen blijven, volkomen niet; 't lacht mij toe te gaan, want aan de andere zijde van den Oceaan zijn mijn kinderen, is ook mijn zoon, die een zending volbracht, die bij U allen zoo goed bekend is en niet minder bemind, zooals ik 't geluk had hier en daar te mogen opmerken. Wonderlijk te moede echter, omdat voor mijn geestesoog nog eens de doorleefde ervaringen voorbij gaan en ik zoo moeilijk kan scheiden van al wat mij aangenaam geworden is in de Rotterdamsche gemeente. Daar heb ik een groot deel van mijn leven doorgebracht, heb ik honderde malen getuigd van God's groote liefde, heeft de Heer mijn getuigenis doen groeien en bloeien. Drie en twintig jaren ben ik reeds lid der Kerk en heb lief en leed ondervonden en vooral het laatste is mij niet bespaard geworden, maar toch heb ik

ook de zegeningen van het Evangelie genoten. Door God's goedheid ben ik totnogtoe getrouw gebleven en, hoewel in zwakheid, ben ik steeds strevende geweest om de mij opgelegde plichten te vervullen.

Ik weet wel dat al wat ik deed in mijn kwaliteit als gemeentepresident niet altijd ieders goedkeuring wegdroeg, maar laat dan hier het spreekwoord gelden: „'t Is moeilijk om 't iedereen naar den zin te maken.” Ik heb naar mijn beste weten recht en billijkheid voorgestaan en mocht ik misschien onbewust iemand gekrenkt hebben, laat mij hem dan zeggen, dat dit nooit mijn doel geweest is.

Ik ga dan nu heen, neem afscheid van U allen, maar met een bede op de lippen voor de Rotterdamsche gemeente. Moge de Heere Zijn Geest over U allen uitstorten en moge het Priesterschap tezamen werken in eendracht en liefde en zich de woorden herinneren welke in onze laatste priestervergadering door Br. Langeveld, Br. De Jong en mij gesproken zijn geworden. Geen lid van het Priesterschap draagt zijn ambt met waardigheid, wanneer hij nalaat de geboden van God te onderhouden, of de belangen van God's Koninkrijk te behartigen.

Vaarwel, geliefde Broeders en Zusters, moge het mij vergund zijn nog velen van U de hand te mogen drukken aan gindsche zijde van het groote diep; en hen, die misschien het voorrecht niet geschonken zal zijn in dit leven Zion te zien, roep ik toe: „blijf toch getrouw, want God is niet gebonden aan tijd of plaats en kan U ook hier Zijn zegeningen schenken.”

Aan allen nogmaals dank voor al het goede mij bewezen. Dank voor ondervonden medewerking en voor de bereidwilligheid, waarmede men mij terzijde stond en voor de laatste maal — op Hollandsch gebied — vraag ik God's beste zegen voor U af.

Gedenk mij en de mijnen in uw gebeden.

Nieuw-Amsterdam, 24 Oct. 1919.

Uw Br. in Chr.
JACOB DOKTER.

In sommige landen wordt hij, die zonder het gewenschte gevolg de hand aan zichzelf slaat, in hechtenis genomen wegens manslag. Sommige menschen moesten gevangen gezet worden wegens hunne onverdragelijke knorrigheid en lichtgeraaktheid, waardoor zij de rust van het huisgezin en het algemeen welzijn verstoren.

„WORSTELLEN EN OVERWINNEN”.

„Gij zijt aan de schaduwzijde der zeventig, denk ik?” vroeg iemand een ouden man, „O, neen,” was het antwoord, „aan de zonzijde: want ik ben aan den kant die het dichtst bij Gods heerlijkheid is.”

O. S. MARDEN.

DE STER.

Nederlandsch Orqaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De onvergankelijke geest des menschen.

Een ernstig jong meisje, eene Heilige der Laatste Dagen, welke eenige jaren geleden eene hoogeschool bezocht, had onder hare leeraars iemand, welke een niet-Mormoon was. De professor had de ijver opgemerkt, waarmede het meisje haar geloof voorstond en vermaakte zich met haar te kwellen, door in haar klassen schijnbaar toevallig gezegden van bekende evolutionisten aan te halen.

Op zekeren dag maakte hij in haar tegenwoordigheid eene verklaring, welke hij beschouwde als voldoende om het fundament der godsdienst gansch en al te ontwrichten. Tartend vroeg hij haar wat zij er van dacht, doch zij wist op het oogenblik niet hoe er over te denken. Het gegichel van sommige van de andere studenten droeg er niet toe bij om haar hare bedaardheid te doen herwinnen.

Zij verliet de school dien avond in zeer overspannen toestand. Toen zij tehuis kwam, vond zij de Paarl van Grootte Waarde op tafel. Zij opende het boek en voor haar stonden de volgende woorden: „Want Ik, de Heere God, schiep alle dingen geestelijk, alvorens zij natuurlijk op de aarde waren”. Haar verontrustende gedachten verdwenen. Zij wist nu zeker dat zij de geheele waarheid omtrent deze netelige zaak gevonden had.

Deze aanhaling uit de Schriften, welke vrede bracht in het verontruste gemoed van dit meisje, houdt God's beknopte en volledige antwoord in op de valsche theorie van evolutie: dat de mensch niets meer is dan been en zenuw. Het is eene hernieuwde bevestiging van de oude bijbelsche waarheid, dat het menschelijk schepsel een bewust georganiseerd geestelijk wezen is.

Sinds den tijd, dat Joseph Smith deze aanhaling in het Boek van Mozes vertaalde, heeft een aantal bekende denkers hun geloof in het voorbestaan der geesten verklaard. Maeterlink, in een tooneel van zijn „Blue Bird” beschrijft de inscheping van de ongeboren geesten bij hun vertrek van den hemel naar de aarde. Henri Bergson spreekt over „de historie, welke wij doorleefd hebben vóór onze geboorte,” als beslissend voor onze vooruitzichten hier. En Sir Oliver Lodge voegt aan zijne vurige verdediging van het geloof in een toekomstig bestaan de volgende verklaring toe: „Wij bestonden waarschijnlijk voor wij hier kwamen.”

Al zouden wij het willen beproeven, zoo kunnen wij ons toch niet ontworstelen aan de gedachte, dat het menschelijk wezen iets meer

is dan het uitvloeisel van eene oorspronkelijke cel. Wanneer wij in de tegenwoordigheid zijn van een edel mensch, zeggen wij als bij instinct: „Hij is een grooten geest”. Ook is de neiging om aan iets anders dan de uitwendige menschelijke vorm te denken als de daadwerkelijke persoon, niet alleen beperkt tot de ongeleerden. Shakespeare laat Antonie als volgt spreken over Brutus en zijn collega's: „De uitverkoren en meesterlijke geesten van deze wereld.”

Henri Bergson vond de overheerschende factor in het menschelijk leven in de „inwendige energie”. Zelfs Haekel, een zeer verstokt materialist, welke beweerde dat de „Wet der zelfstandigheid de hoogste wet is”, spreekt, bij een poging om het gebruik van het woord „ziel” te vermijden van een „psychic faculty,” (zielkundig vermogen).

Ook is er geen gebrek aan bevoegdheid in de menschelijke ontdekkingsvinding voor het idee dat de ware persoonlijkheid de geest is. Overal waar we in kennis komen met de eigenschappen van het menschelijk geslacht, zijn deze geheel onverklaarbaar, tenzij de theorie wordt aanvaard van het bestaan van een persoonlijkheid, welke ouder en van meer duurzamen aard is dan het lichaam. „Het zwarte schaap in de familie” *) is eene menschelijke afwijking, waarvan zelfs Charles Darwin getuigd niet in staat te zijn daarvoor een reden te kunnen geven. Hij verklaart dat „hun verschijnen in families” is „zonder bepaalbare oorzaak”. Dit is eene zeer eenvoudige overtuiging, en nog wel van den man, die het grootste gedeelte van zijn leven en de kracht van zijn groot denkvermogen besteedde om te trachten er eene verklaring van te geven hoe al de hoogste vormen van leven waren ontwikkeld uit een enkele eenvoudige vorm. Ook hebben de geleerden, welke in Darwin's voetstappen gewandeld hebben, geen reden kunnen geven voor de „slechte karakters”, welke somtijds in de allerbeste families gevonden worden. Waar vinden wij de verklaring? Zij wordt niet gevonden in de leerstelling van „de afwijking in het geslacht.”

Bijna elk onzer heeft wel eens twee broeders ontmoet van middelbare leeftijd, de een levende onder het uitschot der maatschappij en de ander een krachtadig werker in een of andere hooge roeping. Hoe kan zulk een verschijnsel verklaard worden? De verklaring wordt niet gevonden in het woord „omgeving”. Zij beiden hoorden dezelfde wiegeliëdjes, en speelden bij hetzelfde haardvuur. Ook was verschil van opvoeding niet verantwoordelijk voor hunne uiteenlopende richtingen. Zij beiden hoorden dezelfde zedelijke lessen en voorschriften aan dezelfde moederlijke knie en zaten zij aan zij in dezelfde school. Was het veroorzaakt door ongelijk overgeërfded lichamelijke eigenschappen, dat de een alle zedelijke grenzen verbrak en schipbreuk leed in het leven, terwijl de ander steeds hooger oplom op de maatschappelijke

*) Iemand die door zijn ondeugd een uitzondering in de familie is.

ladder? Dat kan niet het geval zijn, want zij waren bloed van hetzelfde bloed, en been van hetzelfde been. Waarom dan ging de een steeds sneller omlaag, met roekeloosheid eer en goeden naam te grabbel werpende, terwijl de ander standvastig en doelbewust het „steile en oneffen pad der goden betrad?” De evolutionist blijft het antwoord schuldig. Het antwoord wordt niet gevonden in Haeckel's „Hoogste wet der zelfstandigheid”. Het wordt alleen gevonden in de gedachte „dat er een geest is in den mensch,” wiens rechtschapenheid tegenover de waarheid in het voorbestaan in hooge mate zijn zedelijke kracht bepaalde in zijn tegenwoordig leven.

De evolutionist kan geen aannemelijke reden geven voor het „zwarte schaap” in goede families, noch met juistheid de vraag beantwoorden: „Wat is genie?” Het is maar een oppervlakkig antwoord wanneer gezegd wordt: „Genie is bekwaamheid om de grootste moeilijkheden te overkomen.” Dit is maar het noemen van een eigenschap van het genie. Deze verklaring roept eene kwestie in het leven, welke eene duidelijker uitlegging eischt. Vanwaar komt deze aangeboren neiging om de grootste moeilijkheden te overwinnen? Is deze nooit terugdeinzende, onverschrokken volharding een louter overgeërfded lichamelijke eigenschap? Darwin leert zoo. Doch wat leert de ondervinding? De vader van Demosthenus gaf geen redevoering op den kroon; de vader van Shakespeare schiep geen Hamlet; de vader van Napoleon was geen generaal; de vader van Lincoln was geen staatsman en de vader van Edison was geen uitvinder. Inderdaad, is het een goedgevonden spreekwoord dat groote mannen nog geen groote zonen hebben.

Er is gezegd geworden, dat „dichters geboren worden en redenaars gemaakt.” Doch beiden zijn geboren en gemaakt. En beiden waren geboren vóór zij hier kwamen. Het is te veel van onze goedgeloovigheid gevegd om ons te willen wijs maken, dat des redenaars gloedvolle bewoordingen en des dichters macht van uitdrukking ontwikkeld zijn uit een oorspronkelijke cel, zooals dit het geval is met een pad. Kan de wetenschap de ontwikkeling verklaren van de „Divine Comedy” of de vurige welsprekendheid van Savanorola? Te zeggen dat „het geslacht afwijkt,” geeft geen reden voor het alles overtreffend licht van Dante's genie, schijnende alleen van uit de tien donkere eeuwen. Waarom was er niet meer dan één Savanorola en één Dante? Diegenen welke verklaren dat het verstand de geest is, kunner die vraag niet oplossen.

Indien we het genie niet kunnen verklaren door een louter natuurlijke veronderstelling, hoe zullen wij ons rekenschap geven voor de ontwikkeling van de wereldleiders, die machtige mannen welke in iedere crisis verschenen en het getij van menschelijke [] stroomingen in opwaartsche bedding voerden? Waren zij slechts producten van de sociale en politieke toestanden van hun tijd? Verwekten de goddelooze

praktijken, waarbij het recht tot zondigen verkocht werd, een Luther? Zeer zeker werkten zij mede tot het vaststellen van zijn loopbaan. Maar wat waren de andere factoren? Vanwaar kwam de onweerstaanbare wil, de ontembare moed, de persoonlijke aantrekkingskracht, de groote kunst om te leiden? Waren zij geboren uit vleesch en bloed? Zoo ja, waarom was er dan slechts één Luther? Vanwaar de buitengewone gave om te leiden bij Mozes, het verhevene staatsbeleid van Cromwell, de vertrouwen inboezemende persoonlijkheid van Washington, de zeldzame vermenging van dichterlijke gave en het ruwe praktische gevoel in Lincoln, de vereenigde moed en ijver van Mohammed. Werden zij in 't aanzijn geroepen door een dolle botsing van toevallige met andere blinde atomen? Wie kan zulk een ongeloofelijk iets gelooven? Hoe meer redelijk is de Goddelijke verklaring over de verschijning van de wereldleiders, juist in den tijd wanneer sommige groote economische, sociale of politieke crisissen hen behoeften!

„God stond in het midden der geesten en zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken.” (Boek van Abraham).

Als wij middelmatig genie op eene louter natuurlijke basis niet kunnen verklaren, wat zullen we dan zeggen van het weergalooze leiderschap van Christus? Sir Oliver Lodge stelt de vraag: „Welke strijd om 't bestaan verklaart de komst van Beethoven?” Meer gepast zou de vraag zijn: „Welke noodzakelijkheid in 't leven bestond er voor de komst van den allervoortreffelijkste, de woorden en werken van Jezus Christus? Was het teedere gevoel van den Nazarener, Zijne diepzinnige wijsbegeerte, gezonde rede, liefderijke daden, en onovertroffen reinheid van leven ontsproten alleen van een oorspronkelijke cel? Was de schoone zedeleer en geestelijke kracht, welke Hij het menschdom schonk, geboren uit klei en aarde? Kwam de kracht van Zijn wonderlijke heerschappij over de harten der menschen eerst tot bestaan in de kribbe van Bethlehem? Welk doortastend bewijs geeft evolutie voor het idee dat Christus slechts het product was van „stof,” „beweging” en „ontwikkeling?” Alleen het „zoo is het” der wetenschap! Vereischt het niet oneindig veel meer geloof om deze door geen bewijzen gestaafde verklaring als waar te aanvaarden dan om de werkelijke waarheid aan te nemen? „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God.”

De verklaring voor 's menschen vooruitgang wordt niet gevonden in de woorden „stof”, „beweging” en „evolutie”. Zelfs de meest diepe denkers waren gedwongen dit toe te geven en verwierpen deze dwaze termen voor een ander woord. Bergson, in zijn poging om het raadsel van het heelal op te lossen, was in moedeloosheid gedreven om „inwendige energie” te bedenken. Maar zijn manier van uitdrukking houdt niet de sleutel van het dieper mysterie van het bestaan. Het brengt alleen een vraag op den voorgrond, welke een meer duidelijk

antwoord eischt. Wat is deze „inwendige energie?“ Waarom is zij niet even sterk vertegenwoordigd in allen die tot dezelfde samenleving behooren? Waarom is zij niet even sterk aanwezig in broeders, welke dezelfde hersenen en harten hebben geërfd, en welke opgroeiden onder hetzelfde dak? Dit zijn blijvende kwesties en overal rijzen zij op. Het voornaamste artikel van de belijdenis van den evolutionist houdt de verklaring daarvan niet in.

„Vanwaar kwam het leven?“ Dit is nog steeds de vraag welke de evolutionist kwelt en waarop hij geen voldoende antwoord geeft. Hij spreekt geleerd aangaande „de spontane voortteling des levens.“ Doch hij praat alleen, en geeft geen bewijs. In 1917 verklaarde Prof. Benjamin Moore, een zeer bekend leeraar aan de universiteit te Liverpool, schroomvallig, dat deze theorie „geen af te keuren hersenschim was“. In weerwil van wetenschappelijke proefnemingen en bespiegelingen, staat de oude en standvastig gevestigde waarheid nog steeds onbewogen: „'t leven komt alleen van voorafgegaan leven.“ Dean Brown van de universiteit te Boston gaat verder. Hij zeide onlangs: „Wil is het typisch idee van kracht.“ Als Dr. Brown's conclusie de juiste is, dan moet het leven, dat een manifestatie is van energie en „kracht“, ontsproten zijn aan een wezen, dat kan denken, voelen en „willen“. En de wetenschap, met al haar aanmatiging, heeft nog geen woord te niet gedaan van de beschrijving van de oude Hebreeuwse profeten, dat het menschelijk wezen onvergankelijk is. De Christen kan nog steeds zeggen, zonder de minste vrees voor een wetenschappelijk tegenbewijs: „Bij den dood keert de geest weer tot God, die hem gegeven heeft.“

Evolutie leert dat lichamelijke bekwaamheid ook bekwaam maakt. Doch er zijn zichtbare uitzonderingen op den regel, dat een „gezond verstand in een gezond lichaam“ noodzakelijk is tot hooge verstandelijke handeling. Prescott, in weerwil van zijn totale blindheid, schreef „de geschiedenis van de verovering van Peru.“ Schiller bracht zijn grootste treurspel voort temidden van lichamelijk lijden, dat soms zeer hevig was. Handel leed aan lamheid, terwijl hij zijn onsterfelijke muziek componeerde. Stevenson, met een uitgeteerd lichaam zonder levenskracht, schreef gedichten, vertoogen en novellen van benijdenswaardige eenvoud en schoonheid. Deze voorbeelden en anderen rechtvaardigen Hugo's tartende vraag aan diegenen, welke beweren dat de mensch uit niets geschapen is, dat duurzamer is dan vleesch en bloed: „Waarom is mijn ziel meer verlicht, wanneer mijne lichamelijke krachten beginnen af te nemen?“

Wat is het antwoord op Hugo's pertinente vraag? Daar is er slechts één en dat antwoord wordt gevonden in het eeuwenoude profetenwoord: „Er is een geest in den mensch en de inblazing des Almachtigen maakt hem verstandig.“ (Job 32:8).

Tempelwerk te Logan.

door Dr. M. C. MERRILL.

Indien een Heilige der Laatste Dagen, die natuurlijk de diepste belangstelling koestert voor tempelwerk, een gezicht wilde zien, dat zijn hart warm zou doen kloppen, laat hem dan voorbij de Logan tempel gaan op een der openingsdagen. Zou hij zich nog beter willen gevoelen, laat hij dan den tempel binnentreden en zich bij de menigte voegen, die daar vergaderd is.

De Logan tempel staat majestueus op een schoonen heuvel, vanwaar men de geheele stad overziet. Hij is gelegen aan den schilderachtigen boulevard, welke de stad met het Agricultural College verbindt. Het was voor mij altijd een zaak van veel belang en voldoening als ik 's avonds of 's morgens een menigte menschen den tempel zag verlaten of binnengaan. Vooral was dat het geval na de opening, volgende op het sluiten voor de influenza-epidemie, verleden winter.

Ten einde allen in de gelegenheid te stellen tempelwerk te verrichten, was het noodzakelijk gedurende den dag drie ploegen te maken. Vandaar, dat ik vaak, als ik ongeveer zes uur van college terugkeerde, groote getalen van menschen het prachtige gebouw zag verlaten, waar zij de verordeningen van het Evangelie hadden volbracht met een geest van liefde en opoffering, opdat lang heengegane voorouders en vrienden ook de vreugden van het Evangelie mochten smaken. Het is een gezicht de moeite waard om te overdenken, jonge mannen en vrouwen te zien in den bloei van het leven, zoowel als de ouden, en grijzen en zwakken, onbaatzuchtig iederen dag gaande en komende van het gebouw, teneinde het edele werk te volbrengen.

Gedurende de korte winterdagen vangt de vergadering aan voor zonsopgang en het werk duurt voort totdat schemering de wereld in het duister hult. De harten dezer menschenkinderen zijn dus gedurende den dag vol goede daden en in aandenken gekeerd tot hunne voorzaten van generaties terug. Geloofst u niet dat dit een nieuw gezicht is, de moeite waard om over na te denken? Ga waar ge wilt, vrienden, waar in de geheele wereld vindt ge zulke algemeene manifestaties van liefde tot bloedverwanten, reeds lang heengegaan in tijd en ruimte, als men ziet in en om de tempelen van de Heiligen der Laatste Dagen? Doortrilt het u niet met een overtuigingskracht van de heiligheid, de schoonheid en de eeuwigdurende uitgestrektheid van het glorierijke Evangeliewerk, waarin wij een middelaar kunnen zijn? Toch, doen wij ons best voor de goede zaak? Volbrengen wij ons deel?

Toen ik den boulevard passeerde op Woensdag 28 Mei van dit jaar, trof mij den aanblik van den tempel buitengewoon. Ik gevoelde mij zoozeer verheugd, dat ik dadelijk van het college terugkeerde en een kiek nam van het tooneel, speciaal voor de *Era*, opdat de lezers iets

mochten gevoelen van de emoties, welke ik had bij het gezicht ervan. De auto's die de tempelwerkers hadden gebracht, waren aan iedere zijde van de straat in een lange lijn opgesteld en zij stonden dicht op elkaar meer dan een straat ver. Ik telde er twee en zestig in die rustige en toch welsprekende processie! Uitgenomen de menschen die op deze manier van verre kwamen, waren er tallooze groepen die naar den tempel wandelden of met de tram kwamen.

Een interessante blik op het tempelwerk te Logar, is wel het feit, dat vele ouders, indien zij het kunnen schikken, hunne tehuizen verlaten gedurende het schooljaar en gedurende dien tijd met hun familie verhuizen naar dit „Athene” van Utah. De kinderen gaan school in de wijk waar zij wonen, zij die verder in leeftijd zijn bezoeken het Brigham Young College of de Logan High school en de ouderen staan ingeschreven in het Agricultural College. Tempelwerk en opvoeding gaan uitstekend tezamen onder ons volk en dit is in 't bijzonder bewezen te Logar.

JAN DE GRAAF.

's Menschen grootste vooruitgang.

„De grootste vooruitgang welke de mensch in deze wereld kan maken, is zichzelf zóó door en door, zóó volmaakt vertrouwd te maken met de goddelijke waarheid, dat het gedrag van geen enkel schepsel, levende in de wereld, in staat is, hem te doen afwijken van de kennis, welke hij heeft verkregen. „In de voetstappen van den Meester,” de grootste van alle leeraars, welke ooit deze wereld hebben betreden, is de veiligste en zekerste richting om te volgen in de wereld, waar ik van weet. Wij kunnen de voorschriften, de leerstellingen en het goddelijk woord van den Meester ten volle vertrouwen, zonder eenige vrees, dat het voorbeeld zal falen in de uitvoering van Zijn eigen voorschriften en het vervullen van Zijn eigen leerstellingen en vereischen.

Vanaf mijn kindschheid heb ik verlangd de beginselen van het Evangelie zoodanig te leeren en tot zulk een omvang, dat het voor mij niets ter zake zou doen, dat wie ook van de waarheid zou afvallen, wie ook verkeerde dingen zou doen, wie ook mocht falen om voort te gaan het voorbeeld van den Meester te volgen, mijn fundament zeker en vast zou zijn in de waarheden, welke ik geleerd heb, hoewel alle menschen zouden afwijken en hen niet gehoorzamen. Wij hebben allen wel eens gehoord van menschen, wier geloof berustte op een arm van vleesch, en wij hebben gevoeld dat hun geloof, hun vertrouwen en hun liefde voor de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus zouden uiteen vallen, wanneer hun idealen — mogelijk degenen welke hen het eerst de beginselen van het Evangelie verkondigden — een fout zouden begaan, wankelen of afvallen.

Ik weet maar van Één in de gansche wereld, welke voor ons als het eerste en alleen volmaakte voorbeeld kan gelden om te volgen, en Hij is de Eeniggeboren Zoon van God. Ik zou inderdaad bedroefd zijn, als ik een vriend of verwant had in dit leven, welke zich zou afkeeren van het plan van leven en zaligheid, omdat ik struikelde of mijn leven deed mislukken. Ik wensch dat niemand op mij steune of mij volge, dan alleen in zooverre ik een standvastig volger ben in de voetstappen van den Meester.

JOSEPH F. SMITH.

Overleden.

Te Rotterdam overleed op 15 October l.l. Broeder Frank Willem van Zomeren. Hij werd geboren te Rotterdam den 14den Mei 1903, en 30 Januari 1912 aldaar gedoopt door Ouderling H. L. Spencer en 4 Febr. d.a.v. door Ouderling O. E. Thomas bevestigd. Roodvonk maakte een einde aan dit veelbelovend leven.

Te Salt Lake City overleed door een noodlottig ongeval Broeder Dirk Groen. Hij was de zoon van Martinus Groen en Marie Blom. Hij emigreerde voor ongeveer zes jaren naar Utah. Zijn familie is in de Rotterdamsche gemeente algemeen bekend.

Conferentie-Aankondiging.

De halfjaarlijksche Conferentie te Arnhem zal gehouden worden op Zondag 16 November a.s. Drie samenkomsten zijn belegd en wel 's morgens om *tien* uur, 's middags om *half drie* en 's avonds om *zeven* uur.

Leden, vrienden en verdere belangstellenden worden bij deze vriendelijk uitgenoodigd deze samenkomsten bij te wonen.

De Conferentie wordt gehouden in eigen gebouw, Walstraat 6.

INHOUD.

Voordurende openba- ring.	Blz. 337	des menschen . . .	Blz. 345
Brieven uit Zoutmeer- stad.	„ 340	Tempelwerk te Logan . . .	„ 350
Rijmpreekjes	„ 342	's Menschen grootste vooruitgang	„ 351
Afscheidsgroet.	„ 343	Overleden	„ 352
De onvergankelijke geest		Conferentie-Aankondiging	„ 352

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.